

med odraslimi za odrasle in jih še danes radi bero ob otrocih tudi odrasli, se še bolj zabrisuje meja med besedili za otroke in za odrasle. Eno je gotovo: otroci vsega, kar je napisano, ne morejo brati, ker nimajo zadosti razvitega razuma, ne čustev ne zadosti življenjskih izkušenj, in bi branje zahtevnega besedila v njih ne budilo za podoživljanje potrebnih asociacij. V tej smeri torej gotovo je neka omejitev. Vprašanje pa je, ali ta omejitev velja tudi v nasprotni smeri. Ali more obstajati *dobra* mladinska književnost, ki bi odraslemu ne mogla ničesar nuditi? Mislím, da ne. Mislím, da posebne, od druge književnosti čisto ločene mladinske književnosti ni, temveč, da je le del književnosti, ki je dostopen *tudi* otroku, ali morebiti *predvsem* otroku, ki ga otrok sprejema ali zaradi ritma in zvočne besede, ali zaradi igrive domišljije, ali zaradi privlačne zgodbe, ali zaradi humorja, ali zaradi možnosti izenačitve z junakom, ali zaradi neposrednosti in pristnosti podajanja. Mora pa imeti vsako tako besedilo kaj povedati ali mora kaj nuditi tudi odraslemu bralcu.

In taka, res vredna leposlovna besedila, ki so nastala iz resnične pisateljve nuje, bi človek rad bral v listih za otroke, ne glede na to, kdaj so nastali, in tudi ne glede na to, kateri razvojni stopnji so listi, ki jih prinašajo, namenjeni. Prinašati bi morali vredno leposlovje vsi, od lista za najmlajše pa do listov, ki so že most k leposlovju odraslih.

Alenka Glazer
Pedagoška akademija Maribor

ŠE EN DOKAZ ZA RABO SLOVENŠČINE V JAVNOSTI

Soglašam z vsemi dokazi, ki jih je v članku Zakaj zatajujemo svoj materni jezik? navedel J. Toporišič (JiS 1969, št. 6. platnice), in podpišem sklep: »Mislím torej, da mora Slovenec, posebno pa njegov poslanec in zastopnik sploh, v večnarodnostnih zborih govoriti le slovensko.«

Naj dodam še en dokaz, da moramo Slovenci s slehernim Jugoslovanom govoriti slovensko! Pred kratkim me je obiskal neki znanec iz Pule. Ta prijatelj, sin slovenskih staršev, je bil rojen v Zagrebu, kjer je tudi dokončal vse šole. Od staršev se je naučil toliko slovenščine, da kar zadošča za navaden pomenek s Slovencem, medtem ko hrvaščino obvlada kot rojeni Hrvatje. V pogovoru z menoj se je ta znanec doslej vedno trudil, da bi govoril po slovensko, kar mu je precej uspevalo, le barva posameznih samoglasnikov in intonacija je bila šepava. Ob letošnjem srečanju pa mi je takoj v začetku izjavil, da bo odslej govoril samo hrvaško, tudi v Sloveniji, *da ne bo žalil slovenščine in slovenskih ušes s svojo klavrno izgovorjavo slovenske besede!* »Ko po radiu in televiziji slišim, kako nekateri Slovenci *hočejo* v javnosti govoriti srbohrvaško, resnično *trpim in se sramujem!* Kako lep je vsak jezik iz ust tistega, ki ga resnično zna, in kako žalosten je iz ust tistega, ki ga ne zna! Zato bom odslej vedno govoril samo hrvaško.«

Moram reči, da so me te besede docela prepričale in dam prav svojemu prijatelju s Hrvaškega. Slovenci, ki hočejo govoriti v tujem jeziku, četudi bi bil slovanski, naj pomislijo, kako težko nam dene, če slišimo tujca, ki lomi in mrcvari slovenščino, da komaj uganemo, kaj hoče povedati. Prav tako mora biti neprijetno neslovincu, ko posluša Slovenca, ki brez potrebe uporablja tuj jezik, zlasti še v naši domovini. Če že moramo v tujini poslušati tuje jezike in jih uporabljati, da se sporazumemo s tujcem, naj bo doma drugače. Pokažimo vsem neslovincem lepoto in blagoglasje slovenskega jezika, tujo besedo pa uporabljajmo le takrat, če se drugače ni mogoče s tujcem sporazumeti. Menim, da bomo s tem najlepše izpričali svojo narodno zavest, svoj ponos, pri neslovincu pa dosegli spoštovanje. Še vedno velja: Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti!

Jože Gregorič
Krka